

ПИЯНИЦИ

Презъ тая ледена и скръбна вечерь тѣ сж тука пакъ,
подъ низкия опушенъ сводъ на хладната кръчма,
кждето свѣтятъ пълни стѣклениѣ чаши
и пѣй една разкърцана латерна презъ ноцъта.

Тѣ всички тукъ сж блѣди, скръбни и изпити
и въ мрачния имъ погледъ грѣй отпадналата смърть.
О, тая скръбна вечерь, тѣ сж пакъ отъ вѣчното тегло убити
и пѣятъ тѣ затуй — да заглушатъ на мжката викътъ.

Въ душата имъ пици, презъ всѣки день на чернитѣ години
все тая вѣчна, слѣпа и жестока скръбъ,
предъ тѣхнитѣ разплакани очи не се разкрива никога
на скжпа истина безкрайния и свѣтълъ пжтъ.

И пиятъ тѣ дано въ отровнитѣ стѣкани,
отровятъ туй, което мжчи ги съ болка днесъ,
Защото нѣма други пжтъ, по който ще забравятъ
теглото, ужасътъ и поругана честь.